

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2013. március 10.
Nagyböjt 4. vasárnapja

Fiúi érzések

Nagyböjt 4. vasárnapján a tékozló fiúról és az irgalmas atyáról szóló jól ismert jézusi példabeszédet olvastuk Szent Lukács evangéliumából. A történet szemléletes módon tárja elénk az atyától való eltávolodást és a hozzá való visszatérést. Olyan út ez, amelyet életünkben mindannyian végigjárunk, amikor eltávolodva Isten szeretetétől a magunk kezébe vesszük sorsunk irányítását és boldogságunkat keresve elindulunk a magunk útján. Lukács evangélista leírása alapján könnyen kitalálhatjuk, hogy milyen érzések játszódtak le a fiú szívében, miközben végigjárta ezt az utat. Képzeljük most magunkat a fiú helyébe!

A fiú éveken keresztül bizonyos jó-módban és biztonságban él apjának házában, ahol mindenről gondoskodnak számára. Egy ideig meg is becsüli mindezt, de egyszer csak elérkezik ahhoz a pillanathoz, amikor másra vágyakozik. Talán a fiatalos lázadás ébreszti fel benne a vágyat egy újfajta szabadság iránt. Talán bizonyítani szeretné, hogy képes önálló életet kezdeni és a maga lábán megállni, bár ennek ellenkezője bizonyára azonnal kiderült volna, ha apja megtagadta volna az örökség kiadását és pénz hiányában a „nulláról kellett volna indulnia”. A vagyonnal a zsebében viszont magabiztosan kezdhetett neki új életének, megfélekedvén arról, hogy felelőtlensége hamar megfoszthatja pénzétől. De vajon megtalálta új élethelyzetében azt, ami után vágyakozott? Egyáltalán tudta, hogy mit akar elérni távozásával? A történetből úgy tűnik, hogy a számára túlságosan zárt családi otthon elhagyását követően oly felszabadultan

viselkedett, mint amikor egy madarat kieresztenek a kalitkából. De meddig tarthat ez az önfeledt szárnyalás? Meddig tarthat a szabados élet, ha nem gondol a jövőre és átadja magát a pillanatnyi örömöknek? Ha meg is találta boldogságát az új barátok és barátnők között és ha örömét is lelta a könnyed életformában, ez az öröm nem tartott sokáig, csak addig, amíg a vagyona. Mire elfogyott a pénze, elfogytak a barátai is. A nélkülözés és éhezés közben egyetlen emlék, egyetlen érzés mégis maradt a szívében: az atyai ház emléke, ahol jó sora volt és atyja arcának képe, aki szerette őt.

A visszatérés lehetősége mindig megmarad számunkra, hiszen Isten irgalmas Atyaként örömmel fogadja megtérésünket és megbocsát nekünk.

Aki örömmel fogad

Először talán nem a nélkülözés vagy a méltatlan életmód, nem is a megalázottság vagy az éhezés miatt indul vissza, hanem jószágos atyjának szíve mélyén élő arcképe indítja a fiút tettének megbánására, amely ezt mondja vele: „Felkelek, atyámhoz megyek, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.”

Igen, visszatérek atyámhoz, és bocsánatot kérek. Útközben állandóan az jár a fejemben, hogy mekkora ostobaságot követtem el! Talán még jóvá tudom tenni hibámat! Nincs már semmilyen jogom az atyai házban, nincs jogom hozzá, hogy újra atyám fia legyek, de talán mégis megbocsát nekem. Bármilyen nagy is volt a vétkem, atyám örömmel fogad.

Érints meg!

Irgalmas Atyám! Nagy öröm számomra, hogy újra a közepedben vagyok, visszafogadsz magadhoz és ismét szeretettel ölelsz át engem.

Szereteted soha nem volt számomra kényszer, én mégis megtagadtam azt, elhagytalak. Most bűneimet megbánva térek vissza hozzád, irgalmas Atyámhoz. Te biztosan mindig vártál engem és bíztál abban, hogy nem felejttem el jószágodat és szeretetedet. Érints meg kezeddél, amelyből megbocsátás, irgalom, gyógyulás, tisztulás, megbékélés, szeretet és öröm sugárzik. Érints meg irgalmaddal! Érints meg szeretetteddel!

Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet!

Nagyböjt 4.
vasárnapja
Józs 5,9a.10-12
2Kor 5,17-21
Lk 15,1-3.11-32

Hétfő
Iz 65,17-21
Jn 4,43-54

Kedd
Ez 47,1-9.12
Jn 5,1-16

Szerda
Iz 49,8-15
Jn 5,17-30

Csütörtök
Kiv 32,7-14
Jn 5,31-47

Péntek
Bölcs 2,1a.12-22
Jn 7,1-2.10.25-30

Szombat
Jer 11,18-20
Jn 7,40-53

Nagyböjt 5.
vasárnapja
Iz 43,16-21
Fil 3,8-14
Jn 8,1-11